

Bài thơ từ viện dưỡng lão được lan truyền khắp nước Úc

Một ông lão ở Úc đã ra đi trong hiu quạnh tại viện dưỡng lão.

Nhưng điều ông để lại lấy đi nước mắt của biết bao người.

Nhiều nơi trên thế giới, sự quan tâm của con cái đối với bố mẹ già đơn giản chỉ là gửi họ vào viện dưỡng lão, như làm tròn trách nhiệm và bổn phận của người con. Cuộc sống hiện đại đầy biến động, những người trẻ tuổi bị cuốn theo xu hướng sống nhanh, sống gấp khiến người thân bên cạnh vô tình bị lãng quên. Ông Mak Filiser chính là một trong những người không may như vậy.

Bước sang tuổi xế chiều, ông được đưa vào sống ở viện dưỡng lão ở Úc. Không gia tài đồ sộ cũng chẳng con cái đầy đàn, tài sản duy nhất ông có chỉ là tấm thân gầy gò và già nua. Đến cả những cuộc hẹn của người thân ông cũng ít lần được nhận. Ai cũng cho rằng, Mak là người bất hạnh, may may không có chút gì để đời, con cái thì hờ hững lãng quên. Thế nhưng, cái ngày ông từ giã cuộc sống ngay chính nơi cô đơn nhất này, người ta mới phát hiện ra một kho báu vô giá. Đó không phải là vàng bạc, đá quý mà chỉ là một tờ giấy nhàu nát với những dòng thơ nguệch ngoạc, được cô y tá vô tình thấy lúc dọn phòng.

Tưởng chừng như những câu chữ của một ông lão sẽ ngắn ngủi và chẳng mấy hay ho. Thế nhưng sau khi các cô y tá đưa bài thơ

“Cranky Old Man” của ông lên mạng xã hội, tác phẩm này đã lan truyền khắp nước Úc, đăng trên mọi tạp chí trong lễ Giáng Sinh. Bài thơ nhanh chóng trở thành một hiện tượng toàn cầu không phải bởi nghệ thuật ngôn từ mà cốt là vì trái tim của ông lão ngoài 80 tuổi gửi gắm trong từng con chữ, từng câu thơ. Cảm động hơn cả không phải là những người bạn già khác ở viện dưỡng lão mà chính là những cô y tá, những người đã từng chăm sóc và luôn nghĩ rằng ông lão thật bất hạnh vì chẳng có trong tay thứ gì.

“Ông lão gàn dở

Hỡi những cô y tá, cô thấy gì?

Cô nghĩ điều gì khi nhìn vào tôi?

Một ông lão ốm yếu, già nua và ngờ ngẩn

Tính tình thật kì quặc với đôi mắt xa xăm

Luôn rơi vãi thức ăn, chẳng mấy khi lên tiếng

Khi cô lớn tiếng quát: “Ông hãy có một lần

Dường như ông không thấy, mọi điều mà tôi làm”

Người luôn mãi bỏ quên... một chiếc giày hay tất?

Chẳng bao giờ lên tiếng, để mặc cô làm việc

Tắm rửa và ăn uống, suốt cho một ngày dài

Đó là điều cô nghĩ, nhìn thấy, có phải không?

Nhìn kĩ hơn cô hỏi, cô chưa thấy tôi đâu

Hãy ngồi đây tôi kể, câu chuyện của đời mình

Khi tôi lên mười tuổi, sống với cha và mẹ

Với anh và với chị, những người yêu thương nhau

Rồi khi lên mười sáu, với đôi cánh trên chân

Luôn mơ mộng mỗi ngày, về tình yêu đích thực

Và chú rể đôi mươi, với trái tim rực cháy
Sống với lời nguyện thề, trọn đời xin gìn giữ.
Bước vào tuổi hai lăm, nuôi nấng đứa con mình
Luôn cần sự chỉ bảo, bên mái ấm yêu thương
Người đàn ông ba mươi, khi sức trai bùng cháy
Che chở cho mọi người, gần bó mãi dài lâu
Tuổi bốn mươi ập tới, đàn con cất cánh bay
Người phụ nữ bên tôi, giúp với đi nỗi sầu
Năm mươi năm trôi qua, những đứa trẻ lại về
Một lần nữa trong tôi, hạnh phúc lại đọng đầy.

Bóng tôi bỗng che phủ, khi vợ hiền đi xa
Tôi nhìn vào tương lai, run rẩy và sợ hãi
Những đứa trẻ của tôi, chẳng thể nào gặp chúng
Năm tháng đã trôi qua, cuốn mất đi tình yêu
Giờ đây đã già nua, thiên nhiên thật tàn nhẫn
Tuổi già đến nhanh chóng, cứ ngỡ như trò đùa
Thân xác bỗng suy tàn, sức sống cũng ra đi
Tuy trái tim ngừng đập, chỉ còn là đá lạnh
Nhưng trong thân xác này, nhiệt huyết vẫn bùng cháy

Đẽ rồi một ngày kia, trái tim bỗng sống dậy
Tôi nhớ những niềm vui...tôi nhớ những nỗi buồn...
Tôi yêu và tôi sống, bắt đầu một lần nữa
Dù giây phút còn lại, ít ỏi và ngắn ngủi
Người ơi có biết chăng, chẳng có gì vĩnh cửu

*Hãy mở mắt và nhìn
Chẳng phải lão già đâu
Hãy lại gần và thấy...một TÔI thật trẻ trung.”*

Bài thơ đầu tiên là những lời nhắn nhủ của Mak đến những cô y tá. Đừng chỉ nhìn ông như một lão già ngớ ngẩn và lảm cẩm, đừng chỉ mãi tất bật chăm lo và quên rằng thứ họ cần hơn là một người bạn tâm sự sẻ chia.

Nếu hời hợt và thoáng qua ta sẽ chỉ thấy bề ngoài khắc khổ và già nua. Phải đến khi thâm từng câu chữ ta mới thấy được kho báu tâm hồn vô giá nằm ẩn sâu bên trong Mak.

Bài thơ cũng là lời nhắc nhở tới những người trẻ tuổi. Đừng mãi chạy theo cuộc sống cơm áo gạo tiền mà quên dành thời gian ở bên cha mẹ. Cứ mỗi ngày lãng phí trôi qua, bạn đã mất đi 24 giờ được ở gần họ. Vì thế, hãy biết trân trọng và chăm sóc bố mẹ khi còn có thể.

When an old man died in the geriatric ward of a nursing home in New South Wales, Australia, it was believed that he had nothing left of any value.

Later, when the nurses were going through his meagre possessions, They found this poem. Its quality and content so impressed the staff that copies were made and distributed to every nurse in the hospital.

One nurse took her copy to Melbourne. The old man's sole bequest to posterity has since appeared in the Christmas editions of magazines around the country and appearing in mags for Mental Health. A slide presentation has also been made based on his simple, but eloquent, poem.

And this old man, with nothing left to give to the world, is now the author of this 'anonymous' poem winging across the Internet.

Cranky Old Man

What do you see nurses? . . . . .What do you see?
What are you thinking . . . . . when you' re looking at me?
A cranky old man, ...not very wise,
Uncertain of habit . . . . . with faraway eyes?
Who dribbles his food . . . . . and makes no reply.
When you say in a loud voice . . . . . 'I do wish you' d try!'
Who seems not to notice . . . . .the things that you do.
And forever is losing . . . . . A sock or shoe?
Who, resisting or not . . . . . lets you do as you will,
With bathing and feeding . . . . .The long day to fill?
Is that what you' re thinking? . . . . . Is that what you see?
Then open your eyes, nurse . . . . . you' re not looking at me.
I' ll tell you who I am . . . . . As I sit here so still,
As I do at your bidding, ... as I eat at your will.
I' m a small child of Ten . . . . . with a father and mother,
Brothers and sisters . . . . . who love one another
A young boy of Sixteen . . . . . with wings on his feet
Dreaming that soon now . . . . . a lover he' ll meet.
A groom soon at Twenty . . . . . my heart gives a leap.
Remembering, the vows . . . . . that I promised to keep.
At Twenty-Five, now . . . . . I have young of my own.
Who need me to guide . . . . . And a secure happy home.
A man of Thirty . . . . . My young now grown fast,
Bound to each other . . . . . With ties that should last.
At Forty, my young sons . . . . . have grown and are gone,
But my woman is beside me . . . . . to see I don' t mourn.
At Fifty, once more, ... Babies play ' round my knee,
Again, we know children . . . . . My loved one and me.
Dark days are upon me . . . . . My wife is now dead.
I look at the future . . . . . I shudder with dread.
For my young are all rearing . . . . . young of their own.
And I think of the years . . . . . And the love that I' ve known.
I' m now an old man . . . . . and nature is cruel.
It' s jest to make old age . . . . . look like a fool.
The body, it crumbles . . . . . grace and vigour, depart.
There is now a stone . . . . . where I once had a heart.
But inside this old carcass . . . . . A young man still dwells,
And now and again . . . . . my battered heart swells
I remember the joys . . . . . I remember the pain.
And I' m loving and living . . . . . life over again.
I think of the years . all too few . . . . . gone too fast.
And accept the stark fact . . . . . that nothing can last.

So open your eyes, people . . . . . open and see.
Not a cranky old man . . . . . Look closer . . . . . see . . . . . ME!!
Remember this poem when you next meet an older person who you might brush
aside without looking at the young soul within . . . . . we will all, one day, be there,
too!